

Františkovo slovo

č.69

Papež: Je třeba polidštit ekonomii

Proti Otcově milosti se staví pokušení Zlého

Petrův nástupce: Také Ježíš byl populární, ale jak skončil

Papež: Mějme se na pozoru před d'áblem, který nás balamutí

Papež kázal o mateřství církve

Rodina a národy

Svatý otec: Žádné dítě se pro život na ulici nerozhodlo samo

Petrův nástupce: Na agresi a pronásledování církev odpovídá svědectvím

Papež: Narcismus je to nejhorší, co může potkat zasvěcené osoby

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Je třeba polidštit ekonomii

Vatikán. „Ekonomii poctivosti je třeba prosazovat zvláště dnes, kdy je všude ve vzduchu cítit korupci,“ poznamenal papež František na dnešním setkání se zaměstnanci peněžního ústavu Banca di Credito Cooperativo u příležitosti 60. výročí jeho založení. „Důvodem těchto setkání - řekl papež jejím přibližně sedmi tisícům zaměstnanců a jejich rodinným příslušníkům ve vatikánské aule Pavla VI. - „je fakt, že církev zná hodnotu těchto družstev, u jejichž vzniku stáli mnohdy buď kněží nebo věřící laici a která jsou ožívována duchem křesťanské solidarity. Také v encyklice *Laudato si* jsem zdůraznil jejich význam v oblasti obnovitelných energií a v zemědělství (srov. č. 179-180).“

„Chtěl bych znovu poukázat na sedm bodů, které jsem vypočítal na setkání s vaší zastřešující Konfederací italských kooperativ (28. února 2015). Připomenu je synteticky:

Za první: nadále podporovat rozvoj těch nejslabších složek místních komunit a občanské společnosti, se zřetelem hlavně na mladé lidi bez práce a na vznik nových družstev.

Za druhé: prosazovat a uskutečňovat nové řešení welfare zvláště v oblasti zdravotnictví.

Za třetí: pečovat o vztah mezi ekonomikou a sociální spravedlností a klást do středu důstojnost člověka. Středem musí být vždycky člověk, nikoli bůžek peněz.

Za čtvrté: usnadňovat a povzbuzovat rodinný život, nabízet družstevní řešení správy obecního majetku, který se nikdy nesmí stát majetkem jednotlivců, ani předmětem spekulací.

Za páté: prosazovat solidární a sociální užívání peněz kooperativním způsobem, kde neporoučí kapitál lidem, nýbrž lidé kapitálu.

Za šesté: plodem toho všeho má být růst ekonomie poctivosti. Ekonomii poctivosti je třeba prosazovat zvláště dnes, kdy je všude ve vzduchu cítit korupci. Po vás se žádá, abyste byli nejenom poctiví, to je normální, ale abyste šířili a zaváděli poctivost do svého okolí. To je boj proti korupci.

Za sedmé: účastnit se aktivně globalizace, aby byla globalizací solidarity.“

Takto papež František načrtnul specifické poslání družstevního podnikání. Připomněl pak, že Banca di Credito Cooperativo je největší družstevní spořitelnou v Itálii a dodal:

„Může se stát, že nějaká jiná družstevní spořitelna vás předstihne. To však není ta největší výzva. Nejdůležitější výzvou je stát se opravdovou kooperativou a být stále opravdovější. To je opravdová výzva a to znamená usnadňovat aktivní účast členů. Jednat společně a jednat pro druhé.“

„Vést banku, řekl papež, je delikátní řemeslo, které je velice náročné. Družstevní banka však musí být něčím víc, musí usilovat o polidštění ekonomie a spojit efektivitu se solidaritou.“

„Dalším důležitým pojmem sociální nauky je subsidiarita. Tu uskutečňujete tím, že čelíte těžkostem společně a nezatěžujete instituci a stát, pokud můžete problémy řešit svými silami a odpovědně. Proto je důležité, abyste pokračovali v integraci družstevních bank v Itálii. Nejenom proto, že - jak se říká - v jednotě je síla, ale proto, že je třeba myslet ve velkém a rozšiřovat horizonty.“

„Typickým znakem dobrých družstevních peněžních institutů, zdůraznil papež, je dobročinnost a poskytovaná účast. U počátků venkovských kempeliček byla vždycky snaha podpořit další iniciativy poskytující práci. V dnešní velké nezaměstnanosti, poznamenal papež, je především třeba podporovat rodiny a pomocí mikrokreditů a dalšími způsoby tak polidšťovat ekonomii“ – řekl mimo jiné papež František zaměstnancům a rodinným příslušníkům největší družstevní banky v Itálii.

Proti Otcově milosti se staví pokušení Zlého

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní evangelium nám prezentuje Ježíše, který se cestou do Césareje Filipovy ptá učedníků: „Za koho mě lidé pokládají?“ (Mk 8,27). Tlumočí tedy odpovědi, které mezi lidmi kolují, že totiž jedni Jej pokládají za znovu oživeného Jana Křtitele, jiní za Eliáše nebo za jednoho z proroků. Lidé si Ježíše cenili, měli za to, že je „poslán Bohem“, ale nedovedli v Něm ještě rozpoznat Mesiáše, onoho Mesiáše, který byl předpovězen a všemi očekáván. Ježíš se podíval na apoštoly a zeptal znovu: „A za koho mě pokládáte vy?“ (v. 29). Je to nejdůležitější otázka, kterou se Ježíš obrátil přímo na ty, kteří jej následovali, a prověřil tak jejich víru. Petr jménem všech prohlašuje zpřímá: „Ty jsi Mesiáš“ (v. 29). Ježíš je osloven Petrovou vírou, v níž rozpoznává plod milosti, zvláštní milosti Boha Otce. A pak otevřeně vyjevuje učedníkům, co Jej očekává v Jeruzalémě, že „Syn člověka bude muset mnoho trpět... že bude zabit, ale po třech dnech, že vstane z mrtvých“ (v.31).

Když to uslyšel Petr, který právě vyznal svoji víru v Ježíše jakožto Mesiáše, je skandalizován. Vezme Učitele stranou a rozmlouvá Mu to. A jak reaguje Ježíš? Přísně Petra pokárá slovy: „Jdi mi z očí, satane!“ – říká mu satane – „Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské“ (v.33). Ježíš pozoruje, že v Petrovi i v ostatních apoštolech – a také v každém z nás – **se proti Otcově milosti staví pokušení Zlého, který nás chce odtrhnout od Boží vůle.** Svým sdělením, že bude muset trpět, být zabit, aby pak vstal z mrtvých, chce Ježíš dát pochopit těm, kteří jej následují, že je pokorným Mesiášem a služebníkem. Je Služebníkem, který je poslušný slovu a vůli Otce až k naprosté oběti vlastního života. Proto se Ježíš obrací ke všem, kdo tam byli, a prohlašuje, že kdo chce být Jeho učedníkem, musí si vzít za své, že bude služebníkem jako se jím stal On, a říká: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě“ (v.35).

Následovat Ježíše znamená vzít vlastní kříž – každý nějaký máme – a doprovázet Jej na Jeho cestě, nepohodlné cestě, která není cestou úspěchu či pomíjivé slávy, nýbrž vede k opravdové svobodě, která nás zbavuje sobectví a hříchu. Jde o to **jasně odmítnout onu světskou mentalitu, která činí z vlastního „já“ a z vlastních zájmů střed existence.** To není to, co od nás Ježíš chce. Ježíš nás naopak zve, abychom ztratili svůj život pro Něho a pro evangelium a tak obdrželi obnovený, realizovaný a autentický život. Díky Ježíši máme jistotu, že tato cesta vede k cíli vzkříšení, k plnému a definitivnímu životu s Bohem. Rozhodnutí následovat našeho Učitele a Pána, který se stal služebníkem všech, vyžaduje, abychom šli za Ním a pozorně Mu naslouchali v Jeho Slovu - pamatujte denně číst kousek evangelia – a ve svátostech.

Na náměstí jsou nějací mladí. Chlapci a děvčata, jenom se vás zeptám: Pocítíte někdy, že chcete následovat Ježíše více zblízka? Přemýšlejte o tom, modlete se a dovolte Pánu, aby k vám promluvil.

Panna Maria, která následovala Ježíše až na Kalvárii, ať nám pomáhá stále očišťovat naši víru od falešných obrazů Boha a přilnout plně ke Kristu a Jeho evangeliu.

Petrův nástupce: Také Ježíš byl populární, ale jak skončil

Vatikán/Portugalsko. Současná migrace do Evropy je pouze špičkou ledovce, prohlásil papež František v rozhlasovém rozhovoru pro portugalské „Radio Renascença“. Poskytl jej na žádost vatikanistky Aury Miguelové, která pracuje po boku papežů bezmála třicet let. Dnes odvysílaný rozhovor vznikl při nedávné návštěvě portugalských biskupů u Svatého stolce a

papež v něm vychází z jednoho doporučení, které dal tamní biskupské konferenci. Vybídl ji totiž k pečlivější přípravě katechezí pro mladé lidi a vůbec k pozornosti vůči mladé generaci.

"Katecheze je ponaučením pro život, a proto musí mluvit třemi jazyky – řečí hlavy, srdce a rukou. To znamená myslet, cítit a konat to, co cítí."

Svatý otec se dále zmiňuje o plánované apoštolské cestě do Fatimy. Portugalské poutní místo oslaví v příštím roce sté výročí tamních mariánských zjevení. Papež portugalské posluchače vyzval, aby se modlili v souladu s doporučeními Panny Marie, pečovali o své rodiny a dodržovali příkázání.

"Je zajímavé, že se Matka Boží vždy zjevuje dětem, prostým duším."

Doplnil František. V souvislosti se žadateli o azyl papež řekl: „Vidíme uprchlíky a nebohé lidi, kteří utíkají před válkou a hladem, ale to je pouze špička ledovce.“

"Hlavní příčinou je špatný a nespravedlivý sociálně ekonomický systém. Také v souvislosti s ekologickou a politickou krizí platí, že ve středu systému nestojí člověk. Panující hospodářský systém do středu umístil bůžka peněz, to je moderní modla."

Papež upřesnil, že je nutné hledat skutečné kořeny stávající situace. V případě hladu je nezbytné vytvářet pracovní příležitosti. Pokud je příčinou válka, je třeba usilovat o mír. Svět dnes válčí sám proti sobě, podotkl římský biskup a varoval před manipulací a ideologickou interpretací migrace. Je důležité přijímat lidi takové, jací jsou, zdůraznil dále papež, který připomenul svou vlastní minulost emigrantského syna. Podle jeho soudu Argentinu nikdy nezachvátil strach z cizinců, a proto dokázala přijmout a začlenit četné přistěhovalce nejenom z Evropy. Poté se opětovně vrátil ke své nedávné žádosti, aby každá evropská katolická farnost přijala alespoň jednu uprchlickou rodinu.

„To neznamená, že by se migranti měli nastěhovat na faru. Farní společenství má spíše hledat malý pozemek na stavbu, anebo uspořádat sbírku na pronájem skromného bytu, aby uprchlická rodina měla střechu nad hlavou a mohla se zapojit do života společnosti."

František v interview rovněž projevil znepokojení nad extrémismem tzv. Islámského státu. Vysvětlil, že spolu s uprchlíky se do Evropy mohou dostat také extrémisté. „Pouhých 400 km od Sicílie působí neuvěřitelně kruté teroristické jednotky. Existuje nebezpečí jejich infiltrace, vůči kterému není odolný ani Řím“. Přesto papež míní, že přicházející uprchlíky je třeba přijímat i přes všechna bezpečnostní opatření, protože nám to přikazuje Bible. Papež dále v rozhovoru poukazuje na blahobyt evropských států, který podle jeho soudu vede k nízké porodnosti a opuštěnosti starých lidí.

"Myslím, že dnes před Evropou stojí velká výzva: být skutečnou matkou Evropou, a nikoli babičkou. Evropa má mimořádnou a staletou kulturu a musí si opět vydobýt vedoucí místo v koncertu národů. Měla by se znovu stát ukazatelkou cesty, neboť k tomu má nezbytnou kulturu. Evropa nezemřela! Je z ní tak trochu babička, ale může se zase stát matkou!"

Za jednu z evropských chyb papež označil skutečnost, že světadíl nechce uznat svou identitu, totiž křesťanské kořeny. Avšak chyb se dopouští každý, dodal, a Evropa má dosud čas vše nově promyslet. **Kromě všeobecně rozšířené korupce František v rozhovoru upozornil na převládající individualismus. Je výsledkem výchovy, která dětem dopřává naprostou volnost a neklade jim do cesty jakékoli překážky.** Papež navrhuje jinou cestu, která naopak oddaluje od nudy snadného života tím, že podstupuje riziko a míří do neznámých končin. Tentýž program platí rovněž pro církve, přestože se tak může vystavit nehodě:

"Dávám přednost pohmožděné církvi před chorou, protože ta pohmožděná se alespoň vydala na cestu."

V souvislosti s nadcházejícím Svatým rokem milosrdenství papež vyslovuje přání, aby:

"přišli všichni lidé. Přišli a pocítili Boží lásku a odpuštění."

Portugalská novinářka se v závěru rozhovoru vrací k Františkovu nástupu na Petrův stolec a k jeho rostoucí popularitě. Není v rozporu s Ježíšovými slovy: "Budou vás nenávidět pro mé jméno"?

*"Někdy se ptám sám sebe, jaký bude můj kříž. A jaký je můj kříž, protože kříže existují, i když nejsou vidět. Také Ježíš byl v jednu chvíli populární, ale jak potom skončil. Tedy, nikdo si nemůže koupit světské štěstí. Žádám od Pána jedinou věc – aby uchoval pokoj v mém srdci a zachoval mi svou milost, protože až do poslední chvíle je člověk hříšníkem a může Boží milost odepřít. Utěšuje mne jedna věc – svatý Petr se dopustil velmi vážného hříchu, zapřel Ježíše. Pak z něj ale udělali papeže. **Když tedy přemýšlím o svém hříchu, říkám si, že Pán mne přijme tak, jako přijal Petra. Avšak Petr zemřel na kříži. Nevím tedy, jaký bude můj konec. O tom rozhoduje pouze On.**"*

Poslední minuty obsáhlého rozhovoru pro portugalskou rozhlasovou stanici patřily posledním věcem. František přiznal, že jeho představa o věčnosti se postupem času hodně změnila.

"Když jsem byl mladší, představoval jsem si ji jako cosi mnohem nudnějšího. Nyní si myslím, že je to tajemství setkání. Setkání s Pánem musí velmi krásné, i když je téměř nepředstavitelné."

Kázání z Domu sv. Marty

14.9.2015

Papež: Mějme se na pozoru před d'áblem, který nás balamutí

Vatikán. Aby bylo možné postupovat cestou křesťanského života vpřed, je třeba se ponížít, jako to učinil Ježíš na kříži – zdůraznil papež v homilii při ranní liturgii ze svátku Povýšení svatého Kříže v kapli Domu sv. Marty. Spolu s Petrovým nástupcem koncebrovala také devítičlenná rada kardinálů, která dnes začala své třídní zasedání. Papež František v homilii varoval před d'áblem, který nás obelhává a přivádí do zkázy.

Máme se mít na pozoru před Zlem, které nás balamutí, aby způsobilo naši zkázu. Papež komentoval liturgická čtení, ve kterých – jak poznamenal – je protagonistou had. Kniha Geneze nám představuje hada jako „nejlstivějšího tvora, který obelhává a je schopen oslňovat“. Bible nám o něm dále říká, že je „lhář a závistivec, protože hadovou závistí přišel na svět hřích“. Tato jeho schopnost obelhávat nás ničí.

„Slibuje ti spoustu věcí, ale když přijde na věc, platí špatně, je to špatný plátce. Má však schopnost balamutit a obelhávat. Pavel se hněval na křesťany z Galácie, s nimiž měl velké starosti, a říkal jim: »Ach, vy pošetilí Galaťané! Kdo vás to uhranul? Byli jste přece povoláni ke svobodě, kdo vás uhranul?« (Gal 3,1). Zkorumpoval je had. A nebylo to nic nového, lid Izraele už tuto zkušenost měl.“

Potom papež komentoval první čtení z knihy Numeri (21,4-9), které podává, jak Mojžíš »zhotovil měděného hada a vztyčil jej na kůl«, aby každý, kdo se na něj podívá, byl uzdraven. „Je to předobraz – řekl – ale také proroctví a příslib, který nebylo snadné pochopit. Proto vysvětluje Ježíš Nikodémovi (Jan 3,13-17), že »jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný«. Bronzový had byl tedy předobrazem Ježíše na kříži.“

„Proč ale Pán přijal tento tak ohavný a špatný obraz? Jednoduše proto, že přišel, aby na sebe vzal všechny naše hříchy a stal se největším hříšníkem, ačkoli se žádného hříchu nedopustil. A Pavel nám říká: »Stal se pro nás hříchem«. Převzal tak tento obraz hada. Je to ohavné! Stal se hříchem, aby nás spasil. Takový je význam poselství dnešní bohoslužby slova. Je to Ježíšova cesta.“

„Bůh se stal člověkem a vzal na sebe hřích - pokračoval papež. Pavel v dnešním čtení (Flp 2,6-11) toto tajemství vysvětluje Filipánům, které měl velice rád, a říká: »Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži«. Ježíš – dodal František – sám sebe zničil, stal se kvůli nám hříchem, ačkoli hřích nepoznal. Můžeme říci, že se stal jakoby hadem.“

*„Když si prohlédneme Ježíše na kříži - jsou to krásně namalované obrazy - realita je jiná. Byl celý roztrhaný, zakrvácený našimi hříchy. Touto cestou se vydal, aby přemohl hada na jeho území. **Dívejme se na Ježíšův kříž, ale nikoli na umělecká, pěkně zhotovená díla, nýbrž na realitu, na to, čím byl kříž v té době. Sledujme jeho cestu a Boha, který sám sebe zmařil. Také to je křesťanova cesta. Pokud chce křesťan postupovat vpřed cestou křesťanského života, musí se ponížít jako se ponížil Ježíš. Je to cesta pokory, ale znamená také snášet pokořování jako je snášel Ježíš.“***

Svoji homilii končil papež prosbou k Matce Boží, aby nám „vyprosila milost plakat z lásky a vděčnosti, protože nás Bůh tolik miloval, že poslal svého Syna, který se ponížil a zmařil pro naši spásu.“

Kázání z Domu sv. Marty

15.9.2015

Papež kázal o mateřství církve

Vatikán. „Církev je matka, nikoli nějaká rigidní asociace“ – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty v den liturgické památky Panny Marie Bolestné, opět za účasti devítičlenné rady kardinálů, kteří spolu s papežem pokračují v práci na reformě římské kurie. Petrův nástupce zdůraznil, že mateřství církve se musí projevovat, a to v postojích pokory, dobroty, chápavosti a odpuštění.

„Hle, to je tvá matka“ – tato mimořádná slova, kterými se Ježíš z kříže obrací k „učedníkovi, kterého měl rád“ (Jan 19, 25-27), byla východiskem papežovy promluvy. „Nelze uvažovat o Marii a nepovažovat ji za matku,“ řekl papež a dodal, že **„Mariino mateřství se vztahuje na celou církev a na celé lidstvo.“**

„V této době, kdy svět zakouší - nevím, zda ústřední, ale jistě nemalý – pocit osiřelosti, svět osiřel, nabývá velkého významu to, co nám Ježíš říká: »Nenechám vás sirotky, daruji vám matku«. A jsme také hrdí, že máme matku, která je s námi, chrání nás, provází a pomáhá nám i ve svízelných dobách a ošklivých situacích.“

„Ruští mniši – pokračoval papež – říkají, že během duchovních bouří máme hledat útočiště pod pláštěm svaté Matky Boží. Ona nás přijme, ochrání a postará se o nás. Toto mateřství však Marii přesahuje, je takřikajíc nakažlivé a stává se mateřstvím církve.“

*„Církev je matkou. Je naší svatou matkou církví, která nás ve křtu rodí, umožňuje nám růst ve svém společenství a mateřsky se projevuje: mírností a dobrotou. Matka Maria a matka církev dovedou své děti pohládit, zahrnout je něhou. **Nahlížet církev bez mateřství znamená považovat ji za rigidní asociaci, která postrádá lidskou vřelost, za sirotka.“***

„Církev je matka a přijímá nás všechny jako matka – řekl dále papež - Maria je matkou, církev je matkou, a mateřství se vyjadřuje pokorou, přívětivostí, chápavostí, dobrotivostí, odpuštěním a něhou.“

„A kde je mateřství, tam je život, radost a pokoj. A v tomto pokoji se roste. Když toto mateřství chybí, zbude pouze rigidnost, tedy disciplína, která se neumí smát. Jednou z nejkrásnějších lidských věcí je usmát na dítě a rozesmát jej.“

„Pán – uzavíral papež ranní kázání – ať nám také dnes, kdy se za nás obětuje Otci, dá uslyšet slova: Hle, to je tvá matka!“

Generální audience

16.9.2015

Rodina a národy

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Tato naše reflexe je poslední z cyklu katechezí o manželství a rodině. Stojíme před krásnými a náročnými událostmi, které se přímo pojí k tomuto velkému tématu, Světovým setkáním rodin ve Filadelfii a biskupskou synodou v Římě. Obojí má světový rozměr, který odpovídá všeobecné dimenzi křesťanství, ale také *všeobecné důležitosti tohoto základního a nezastupitelného společenství, kterým je rodina.*

Nynější civilizační etapa je poznamenána dlouhodobými účinky společnosti řízené ekonomickou technokracií. **Podřízenost etiky logice zisku má k dispozici nesmírné prostředky a enormní mediální podporu. V tomto scénáři se nová smlouva muže a ženy stává nejenom nezbytností, ale i strategií emancipace národů od peněžní kolonizace.** Tato smlouva se musí znovu stát směrnicí politiky, ekonomie i občanského soužití! Ona rozhoduje o obyvatelnosti země, o přenosu životního citu a o vazbách paměti a naděje.

Mohli bychom říci, že manželsko-rodinné společenství muže a ženy je „zlatým jádrem“ této smlouvy, její životodárnou gramatikou. Víra ji čerpá ze stvořitelské moudrosti Boha, který *svěřil rodině* nikoli péči o samoučelnou intimitu, nýbrž *vzrušující plán „zdomácnění“ světa.* Právě rodina je počátkem, základem této světové kultury, která nás zachraňuje před mnoha a mnoha útoky, destrukcemi, kolonizacemi, včetně té peněžní, anebo před ideologiemi, které tolik ohrožují svět. Rodina je obrannou základnou.

Právě biblické Slovo o stvoření skýtalo základní inspiraci v našich krátkých střeďných meditacích o rodině. Z tohoto Slova můžeme a musíme znovu, široce a hluboce čerpat. Čeká nás obrovská, ale také velice vzrušující práce. Boží stvoření není pouhá filosofická premisa: je to všeobecný horizont života a víry! Neexistuje jiný božský plán než stvoření a jeho vykoupení. Pro spásu stvoření a každého tvora se Bůh stal člověkem, „pro nás lidi a pro naši spásu“, jak říká *Krédo.* A zmrtvýchvstalý Ježíš je „dříve zrozený než celé tvorstvo“ (*Kol 1,15*).

Stvořený svět je svěřen muži a ženě. To co se děje mezi nimi, poznamenává všechno. Jejich odmítavý postoj k Božímu požehnání ústí nevyhnutelně do jakéhosi deliria všemohoucnosti, které obrací všechno vniveč. Říkáme tomu „prvotní hřích“. A všichni přicházíme na svět s touto dědičnou chorobou.

Přesto však nejsme prokleti, ani ponecháni sobě napospas. Už starozákonní podání první lásky Boha k muži a k ženě bylo psáno ohněm! „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím“ (*Gn 3,15a*). Těmito slovy se obrací Bůh ke Istivému hadovi, mágovi. A prostřednictvím těchto slov Bůh vybavuje ženu ochrannou bariérou proti zlu, ke které se může, pokud chce, utíkat po všechna pokolení. To znamená, že **žena je nositelkou**

tajného a zvláštního požehnání na obranu svého stvoření před Zlým! Jako žena Apokalypsy, která běží skrýt dítě před Drakem. A Bůh ji chrání (srov. Zj 12,6).

Pomyslete, jaká hlubina se zde otevírá! Vyskytují se mnohá a někdy urážlivá klišé o ženě pokušitelce jako té, která navádí ke zlu. Existuje však prostor pro teologii ženy, který je na výši tohoto Božího požehnání pro ni a pro její potomstvo!

Milosrdná *Boží ochrana nad mužem a ženou* však v každém případě pro oba nikdy neustává. Nezapomínejme na to! Symbolický jazyk Bible nám říká, že ještě před jejich vyhnáním ze zahrady Eden, udělal Bůh muži a ženě kožené sukně a oblékl je do nich. Tento projev něhy znamená, že Bůh ani v bolestných důsledcích našeho hříchu nechce, abychom byli nazí a vydáni svému údělu hříšníků. Tato božská něha, tato péče o nás, se vtělila v Ježíši Nazaretském, Božím Synu, „narozeném ze ženy“ (Gal 4,4). A svatý Pavel dále říká, že „Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci“ (Řím 5,8). Kristus narozený ze ženy, z jedné ženy, je Božím pohlazením našich ran, našich pochybení, našich hříchů. Bůh nás miluje takové, jakými jsme a chce nás v tomto plánu vést dál. Žena je ta silnější, která tento plán nese dál.

Príslib, který Bůh dává muži a ženě na počátku dějin, zahrnuje všechny lidské bytosti až do konce dějin. **Budeme-li mít dostatek víry, rodiny národů země se rozpoznají v tomto požehnání. Na každý pád, kdokoli se nechá pohnout touto vizí, ať už patří k jakémukoli národu, lidu a náboženskému vyznání, je na cestě s námi.** Bude naším bratrem a naší sestrou. Bez jakéhokoli proselytismu! Krácejme v tomto požehnání za tímto Božím cílem, aby se z nás všech v životě stali bratři uprostřed světa, který jde kupředu a rodí se z rodiny, ze spojení muže a ženy. Bůh vám žehnej rodiny všech koutů země! Bůh žehnej vám všem!

17.9.2015

Svatý otec: Žádné dítě se pro život na ulici nerozhodlo samo

Vatikán. Děti a ženy ulice nejsou jen čísla. Jsou to lidské bytosti, které mají své jméno a tvář. Mají svou Bohem danou identitu. Papež František to připomněl na závěr sympózia pořádaného Papežskou radou pro pastorační migrace a lidí mimo domov. Studijní dny se věnovaly právě fenoménu dětí a žen, které se z různých sociálních důvodů ocitly na ulici.

„Žádné dítě se pro život na ulici nerozhodlo samo [...] Každé dítě, které bylo opuštěno nebo přinuceno k životu na ulici a stalo se obětí kriminálních organizací, je voláním, jež vystupuje k Bohu, který stvořil muže a ženu ke svému obrazu. Je křikem obviňujícím sociální systém, který dlouhá desetiletí kritizujeme, ale nejsme s to změnit podle kritérií spravedlnosti.“

Papež pranýřoval honbu za výdělkem za každou cenu, která připravuje nevinné a slabé o důstojný život. Mluvil o znepokojujícím růstu počtu mladých dívek a žen nucených prodávat své tělo na ulici a zneužívaných zločineckými organizacemi nebo dokonce příbuznými. „Církev nesmí mlčet, církevní instituce nesmějí zavírat oči před hanebným fenoménem dětí a žen ulice.“ apeloval František. Křesťanská společnost by měla spojit své síly a pracovat na odstranění příčin, které ženy a děti přivádějí na ulici. „Jsme povolání přinášet všem, a zejména nejslabším, dobrotu a něhu Boha, milosrdného Otce,“ uzavřel papež.

17.9.2015

Petrův nástupce: Na agresi a pronásledování církev odpovídá svědectvím

Vatikán. Před očima celého světa se v přímém přenosu odehrávají neslýchané krutosti. Zdá se však, že mezinárodní společenství nedokáže účinně reagovat a obchodníci se zbraněmi

nadále prosazují své zájmy. Papež František o tom mluvil k účastníkům schůzky, na které se pod patronátem Papežské rady *Cor Unum* sešli představitelé charitativních organizací a místních církví z blízkovýchodních oblastí stížených krvavými konflikty. Cílem setkání je vypracovat novou strategii humanitární pomoci a součinnosti všech, kdo se v ní angažují. Papež povzbudil přítomné, aby „v oceánu bolesti“ věnovali zvláštní pozornost materiálním a duchovním potřebám nejzranitelnějších a nejzranitelnějších:

*„Mnoho je obětí konfliktu. Myslím a modlím za ně za všechny. Nemohu však mlčet k těžkým ztrátám v křesťanských komunitách v Sýrii a Iráku, kde je mnoho bratří a sester trýzněno pro svou víru, jsou vyháněni ze své země, vězněni nebo dokonce zabíjeni. Křesťanská a muslimská společenství po staletí sdílela tato území v duchu vzájemné úcty. Dnes je samotná legitimnost přítomnosti křesťanů a dalších náboženských menšin upírána ve jménu „násilnického fundamentalismu, který se dovolává náboženského původu“ (Benedikt XVI, posynodální exhortace *Ecclesia in Medio Oriente*, 29). A přece církve odpovídá na všechnu agresi a pronásledování, kterého se jí dostává v těchto zemích, odvážným svědectvím Kristu, skrze pokoru a horlivost, upřímný dialog a velkorysou službu ve prospěch každého, kdo trpí nebo je potřebný, bez rozdílu.“*

Papež vybídl katolické humanitární organizace k další spolupráci s jinými křesťanskými komunitami a mezinárodními institucemi a se všemi lidmi dobré vůle. Požádal přítomné, aby neopouštěli oběti této krize, i kdyby se od nich svět odvrátil. A ujistil je, že se spolu s nimi vytrvale modlí „za mír a konec utrpení a nespravedlností“ v jejich zemích.

17.9.2015

Papež: Narcismus je to nejhorší, co může potkat zasvěcené osoby

Vatikán. Papež František slavil dnešní ranní eucharistii v soukromí. Záznamy Františkových kázání z Domu svaté Marty budou pokračovat až po apoštolské cestě na Kubu a do USA. Naplněný čtvrtěční program zahájil Svatý otec již v devět hodin ráno v aule Pavla VI., kde jej očekávalo více než pět tisíc mladých řeholníků a řeholnic, účastníků mezinárodního setkání v rámci Roku zasvěceného života.

“Chtěl bych začít vzpomínkou na naše mučedníky v Iráku a Sýrii. Jsou to mučedníci dneška – možná některé nebo mnohé z nich znáte. Nedávno za mnou na náměstí sv. Petra přišel jeden irácký kněz a předal mi malý křížek – patřil knězi, kterému podřezali hrdlo, protože nezapřel Ježíše. Ten kříž nosím u sebe..”

Oslovil papež spatra přítomné poté, co odložil předem napsanou promluvu. Pak si vyslechl trojici otázek, které kladli syrský salesián z Aleppa, indická řeholnice a španělská řeholnice jménem jiné klauzurní sestry. V odpovědi Svatý otec mladé řeholníky a řeholnice varoval před přílišným pohodlím a strnulostí zasvěceného života. Přísné dodržování pravidel odnímá svobodu, vysvětloval papež a poukázal na sv. Terezii z Avily. Byla natolik svobodnou ženou, až ji to dovedlo před inkvizici, dodal.

“Zasvěcený život může být neplodný, když není dostatečně prorocký, když se v něm nepovolují sny. (...) Proroctví a schopnost snít jsou opakem nepružné ztuhlosti. Rigidní lidé nemohou snít! Pomysleme na to, co Ježíš říká o topornosti zasvěcených osob své doby ve 23. kapitole Matoušova evangelia... Dodržování pravidel nesmí být neúprosné, jinak se promění v egoismus. Zajímáme se pouze sami o sebe a cítíme se spravedlivější než ostatní lidé.”

Jako účinný nástroj proti zmíněné neoblomnosti papež jmenoval **otevřenost srdce a dialog** – zejména v rámci řeholního společenství. A to i na úkor případných hádek:

"Také apoštolové se v počátcích ostře přeli. Na tom není nic špatného! Po prudké hádce si ale byli schopni odpustit díky tomu, že byli velice otevřeni Duchu svatému. Řeknu vám nyní něco nepříjemného, ale chci být upřímný – jedním z hříchů, s kterým se často setkávám v komunitním životě, je neschopnost odpustit si mezi bratry a mezi sestrami."

S tímto hříchem, pokračoval papež, se pojí další – pomluva. Běžte se vyzpovídat, jestliže někoho pomlouváte, doporučil František.

"Vždy totiž pomlouváme ve tmě a ta je říší d'ábla, zatímco Ježíšovým královstvím je světlo. Pokud něco máš proti svému bratru či sestře, nejprve se pomodli a uklidni v duši a pak to běž dotyčnému říci. Nikdy ale neshazuj pomlouvačnou bombu, protože tak zamoříš život řeholní komunity. Z osoby zasvěcené Bohu se tak stává terorista, který na svou komunitu svrhnul ničivou bombu."

V souvislosti s vratkostí v řeholním povolání římský biskup zdůraznil, že toto pokušení nepřichází s dnešní „tekutou“ a vykořeněnou dobou, nýbrž existovalo již od počátku zasvěceného života. Ze spisů pouštních otců lze čerpat ponaučení, jak nalézt vnitřní vyrovnanost a pokoj. Je třeba bojovat až do konce, protože smrt bude – podle sv. Terezičky – okamžikem největší nestálosti.

"Kultura dočasnosti vstoupila do církve a řeholních společenství, ale také do manželství a rodiny. Proti ní stojí Boží kultura definitivnosti: **Bůh navždy poslal svého Syna! Nikoli prozatímně a třeba jedné generaci či jednomu národu, nýbrž všem. Všem a navždy!** Toto je měřítko duchovního rozlišování. Ptejme se sami sebe, zda jsou součástí provizorní kultury. A abychom se nerozpadli, berme na sebe definitivní závazky."

Vybízel papež František. Kam dnes církev vysílá mladé řeholníky a řeholnice?, zněla další otázka. Zve je k tomu, aby hlásali evangelium s hořícím srdcem a vydávali svědectví vlastním tělem a životem. **Pokud srdce nehoří pro Krista, nepomohou knihy, evangelizační kurzy, ani organizační náležitosti**, poznamenal Svatý otec.

"Odpusťte mi můj feminismus, ale rád bych nyní poděkoval za svědectví zasvěceným ženám. (bouřlivý aplaus)... ale nikoli všem, protože některé jsou poněkud hysterické (smích, aplaus)... Vy, ženy, vždy kráčíte v prvních řadách. Proč? Jste totiž matky, nesete v sobě mateřství církve, a to vás přibližuje lidem. (...) Řeholní sestra je obrazem Matky církve a Matky Marie. V tom spočívá vaše role v církvi – ztělesňovat její něhu, mateřství a lásku. Zůstávejte tedy v první řadě, ale s tímto posláním."

Závěrečnou část své obsáhlé promluvy papež věnoval jinému klíčovému slovu řeholního života, kterým je paměť, především vzpomínka na vlastní povolání. Naučme se vyprávět svůj život před Pánem, naléhal papež, který se podělil o vzpomínku na den svého povolání – 21. září 1953.

"Rád bych zakončil dvěma slovy. První je **narcismus, tedy shlížení se sám v sobě, což je snad nejhorší možný postoj zasvěcené osoby. Vyvarujte se ho. (...) Usilujte o jeho opak, který nás ze všeho vysvléká, tedy o adoraci**. Myslím, že to je bod, který musíme prohloubit. (...) Modlitba tiché adorace: „Ty jsi Pán“, jako pravý opak sebezrcadlícího narcismu. Adorace – tímto slovem skončím. Budte adorujícími ženami a muži."

A modlete se za mne, loučil se papež s účastníky mezinárodního setkání mladých řeholnic a řeholníků.